

Radostná zvěst Velikonoc

Hošťálková 4. 4. 2021

Písně: 346, 350, 665, 668, 253

Čtení z Písma: Žalm 86,8-13; Jan 20,11-18; 2.Kor. 5,16-21

Text kázání: 1. Samuelova 2, 1 - 2. 6 - 8a

Milí bratři a sestry,

„hlavně: naplno žít a dobře si užít!“ Takto přemýšlí mnozí lidé. *„Na smrt myslet nechci, není to přitažlivá představa, vždyť život - přes všechno co sebou přináší - je přece jen krásný.“* Tedy: Hlavně žít! Kdo by se chtěl proti této jednoduché filosofii stavět? - Život teď žiji, cítím jej a prožívám a mnohé též očekávám od budoucnosti, mladí ji mají před sebou celou. Takže: Hlavně žít!, chci ještě mnohé prožít.

Cítíme ale, že toto zvolání není úplné, že důležitá je též otázka, která stojí hned vedle: Jak žít?. Co když se nám zdá, že život už nestojí za nic? Chceme přece žít život důstojný. Z toho pak plyne dnes tolik diskutovaná otázka - jestliže život postrádá na své důstojnosti, není pak přece jen lépe, důstojně život ukončit - euthanasie?! Ano - důstojně žít, to určitě chceme! Tedy otázka: Jak žít?.

Ve čtvrté prosbě „Modlitby Páně“ je to, co každý den život ke své důstojnosti potřebuje, soustředěno do krátké věty. Martin Luther se ve svém výkladu ptá: *„Co znamená onen denní chléb?“* A pak tuto otázku rozvádí a odpovídá: *„Všechno, co patří k tělesnému pokrmu a nezbytným tělesným potřebám, jako je: jídlo, pití, šaty obuv..., zbožní rodiče, zbožné děti..., dobré počasí, mír, zdraví, dobré mravy, čest, dobří přátelé, věrní sousedé a náležitosti tomu podobné.“*

*Ve velikonoční zvěsti dnešní neděle je nám nepřeslechnutelně sdělováno a dosvědčeno, že **Bůh je tím, který život tvoří, zaopatřuje a buduje.** Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých. Ježíš žije! Na světě se objevil nový život v nové kvalitě. To je ona pravá cena a důstojnost lidského života, se kterou Bůh souhlasí, ke které On sám přisvědčil.* Tedy to hlavní co máme o velikonočních svátcích každý z nás zaslechnout je: Život - to jistě ano! Ale protože Bůh sám řekl k našemu-mému životu své ano, pak ať to je život nové kvality!

Zamysleme se společně nad jednou šťastně vdanou ženou jménem Anna, kterou nám text - když si jej přečteme celý - barvitě popisuje. Byla hluboce věřící ženou, neměla ale žádné dítě a tuto skutečnost nesla velmi těžce. Její muž ji ale upřímně miloval a pokoušel se ji těšit: *„Anno, proč pláčeš? Proč nejíš? Proč jsi tak ztrápená?“*. To co Annu sužovalo a velmi trápilo bylo její osobní, niterné přesvědčení: Život bez dítěte životem jednoduše není! Chci se starat o dítě, s ním sdílet starosti a radosti života i všedních dnů! Nebyla schopna se se svým těžkým údělem smířit a vyrovnat.

Vstoupila do Hospodinova domu a tam se *„v hořkosti duše modlila k Hospodinu a usedavě plakala“*; zde také *„složila slib“*. A její modlitba nezůstala bez odpovědi. Přivedla na svět syna, kterého později zavedla do služby ke knězi Élimu. V důležitých okamžicích a na důležitých křížovatkách dějin Izraele, Božího lidu, dával Bůh vzniknout novému životu. Nikdo to neočekával a proti tomuto Božímu

jednání stálo všechno lidské poznání i s jeho zkušenostmi. Avšak On je tím, který „*tvoří všechno nové*“; On může i v různě nepochopitelných podmínkách stvořit nový život. Narodí se člověk, kterému bude později uloženo, aby nechal hlasitě zaznít Slovu Božímu.

Tento příběh nekončí jen nějakým romantickým závěrem vyslyšené prosby. Ne. V jeho závěru slyšíme slova vděčné modlitby plné radostného děkování, která Anna vyslovuje ve chvíli, kdy plní svůj slib. Chvalozpěv Anny se odehrává opět v Božím domě ve chvíli, kdy odevzdává svého syna Samuele do služeb Hospodinu, ke knězi Élimu. - „***Vyprosila jsem si ho přece od Hospodina, aby byl jeho po všechny dny, co bude živ.***“

V tomto příběhu se stáváme svědky dění, které následuje v rychlém sledu za sebou. Současně zde zní žalozpěv, dojde k vyslyšení úpěnlivé prosby, a splnění slibu je završeno chvalozpěvem. Teprve do těchto souvislostí je zasazeno neštěstí Anny, jehož průběh se této ženě podaří svou horlivostí zvrátit. Její závěrečný chvalozpěv je to poslední, co nám Bible o matce Anně poví, ale právě tento její poslední projev nás odkáže k nové důstojnosti a kvalitě jejího života, ke kterému se proboujela v onom nesmiřitelném zápase. Její život je skutečně životem nové kvality; životem, ve kterém byl nářek a žalozpěv vystřídán chvalozpěvem, který je určen dobrému a věrnému Bohu: „***Mé srdce jáсотem oslavuje Hospodina, ... má ústa se otevřela.***“ Tato žena je nyní zcela jiná - smýšlení o Bohu jiné, srdce plné jáсотu, vzpřímený postoj a ústa plná děkovných slov: „***Raduji se ze tvé spásy!***“ Boží pomoc, ano, záchrana, je tím pravým důvodem toho, že se její zármutek obrátil v radostný jáсот. Život nové kvality je od této chvíle životem „***v Pánu***“ - On je tím, který tvoří nový životní prostor, ve kterém se mohla uhnízdít a zabydlet také radost této ženy.

To, co zakusila Anna nám má sloužit jako jedinečný příklad k zamyšlení a má být po všechny časy dosvědčováno jako zkušenost víry celého společenství Božího lidu - nářek a chvála stojí vedle sebe jako smrt a život. Se svým osobním údělem se Anna začlení do jedné velké zkušenosti víry Božího lidu, protože Bůh je tím, který tvoří život. On z této jedné mnoho neznamenaající, naříkající ženy stvoří ženu jásající a chválící Boha.

I my křesťané dnešních dnů jsme vtahováni do této zkušenosti víry. Když si uděláme čas, zahledíme se do své Bible a přemýšlíme nad vším, čím jsme prošli a za čím vším stál náš Bůh a Pán se svou tvůrčí mocí a žehnáním pocítíme, jak jsme naplňováni novým pokojem a novou radostí, kterou pak vyjádříme třeba slovy 86-tého Žalmu: „***Celým srdcem, Panovníku, Bože můj, ti budu vzdávat chválu, tvoje jméno věčně oslavovat, vždyť tvé velké milosrdenství je se mnou; z nejhlubšího podsvětí jsi vytrhl mou duši.***“ Mnohému tato slova vytrysknou ze srdce třeba na základě docela čerstvé zkušenosti. Možná též něco poví o svém osobním údělu, který Bůh zásadně změnil. Avšak neděje se zde nic jiného, než to co se z Božího milosrdenství dělo vždy a na čem mohl mít člověk podíl v každém čase.

Ve Starém Zákoně se o vysvobození ze smrti hovoří často; starozákonní lidé dobře věděli, že smrt neznamena jen odumření, smrt těla. Pro věřícího začínala smrt tam, kde se Bůh člověku - pro jeho svévoli a hřích - vzdálil, kde jej opustil a ponechal jeho vlastnímu osudu. Ovšem člověk podobný Anně, z jehož nitra se ozve nová a upřímná chvála Boha, Otce Pána Ježíše Krista i Otce našeho, ten je ze smrti zachráněn, protože je „***v Pánu***“. Smrt se do života člověka jistě neustále tlačí a dává o sobě vědět - v nemoci, slabosti, ponížení, hladu, nejrůznějším vykořisťování. Bůh je však na naší straně a tam, kde člověk k tomuto poznání dospěje a chopí se

Boží věrnosti a lásky, tam se On začíná prosazovat, tam jsou tato znamení smrti přemáhána. Jestliže Anna poví: „*Bůh mne zachránil, vysvobodil ze smrti*“, potom to pro ni znamená: „*Bůh mne vysvobodil z nářku a přivedl k vděčnému chválení*“. **„Nikdo není skálou jako náš Bůh.“** Právě toto poznání se pro ni stalo jistotou nejpevnější: „*Bůh se pro mne stal místem bezpečí, touto jistotou nedokáže nikdo a nic otřást.*“

Slavme tedy Velikonoce jako lidé, kteří patří Ježíši Kristu. Společně s křesťany všech generací a národů vyznáváme, že Ježíš Kristus vzal na sebe všechny naše bolesti, potupu nejhlubšího ponížení i vědomí Boží opuštěnosti - protrpěl se vším, co v sobě skutečnost smrti obsahuje. Bůh jej však vzkřísil z mrtvých, dal mu nový život. Všechno to, co v sobě smrt obsahuje, je nyní zrušeno a odstraněno. Patříme-li Ježíši Kristu jako svému Pánu, je přemožena také naše smrt; a je tomu tak i tehdy, kdy naše tělo umírá. Od této chvíle, neděle Kristova slavného vzkříšení, smíme také my mít život nové kvality a žít jím. - Hlavně: žít! Tak hovoří také křesťané a myslí přitom na kříž a vzkříšení Ježíše Krista, Pána. Opravdu slavit Velikonoce znamená prožívat hlubokou radost ze života „**v Pánu Ježíši Kristu**“, znamená to život plný chvalozpěvu, který je určen Jemu.

V Janově evangeliu říká Kristus, ten, ve kterém se soustřeďuje onen nový pohled na život i smrt: „***Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal... ten již přešel ze smrti do života... Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě.***“

Kde se slaví Velikonoce pod radostnou zvěstí nového života, tam se člověk může skutečně a naplno radovat. Tam je dostatek prostoru i příležitostí pro děti, lidi mladé i staré, pro stísněné, utiskované, urážené i pronásledované. K těm všem se Bůh v Ježíši Kristu sklonil a přijímá je za své. Tito pak mohou a mají i skutečnost samotné smrti nechat za svými zády a netrápit se jí. Ti všichni se mohou a mají radovat spolu s vděčnou Annou: „***Mé srdce jáсотem oslavuje Pána, má síla se pozvedá v mém Bohu... neboť se raduji ze tvé spásy... Nikdo není skálou jako náš Bůh.***“

Amen.